

„Küchlein“, pa je razumel „kuhinjo“ namesto „piščanca“. „Visočajši san“ je drugi prestavil „najveličanstveniji san“ namesto „najvišje dostojanstvo“. Maretič našteva stotine takih zgledov. Kaj pa, ko bi si vzel kdo čas, da bi slovenske prevode iz ruščine tako kritično pregledal! Mislimo, da bi naletel na gorostasne stvari!

„Matica Srpska“ je bila osnovana l. 1826, na dan sv. Save v Budimpešti. Lansko leto je bilo v avstrijsko-ogrski monarhiji 868 članov; vseh skupaj je: rednih članov 1212, priložnikov 425, častnih 25, književni oddelek ima 75 članov.

Balkan in zapadna Evropa. „Matica Srpska“ je izdala letos knjigo „Zapadna Evropa i balkanski narodi prema Turcima u prvoj polovini XV. veka“. Pisatelj Jovan Radonić popisuje najbolj zanimivi del balkanske zgodovine — zadnje polstoletje pred padcem Carigrada l. 1453, ko se je evropski zapad s papeštvom na čelu trudil, da reši balkanski polotok turškega nasilstva, a zaman.

Janko Veselinović. 27. junija je umrl pri svojih stariših v Glogovcu pri Šapcu srbski pisatelj Janko Veselinović v 45. letu svoje starosti. Veselinović je izvršil štiri gimnazijske razrede, potem je vstopil v učiteljske v Belemgradu. L. 1880. je postal učitelj v Mačvi. Ker se je poročil na vasi, je imel dovolj prilike, da je dobro spoznal vaško življenje, tako, da je pod vplivom slik, ki so se pred njegovimi očmi razvijale, napisal iz vaškega življenja pod naslovom „Luda Veliko“ povest, ki je bila od kritike zelo prijazno sprejeta. To ga je ohrabilo, da je v tej smeri dalje pisal in postal eden izmed najboljših srbskih pisateljev. Njegovi proizvodi so izhajali v raznih srbskih časopisih; nekateri so izšli v posebnih zbirkah. J. Veselinović je znal izvrstno risati življenje srbskega seljaka; ker je bil tudi dober psiholog, je segel na dno duše tistih oseb, ki jih je opisoval v svojih slikah. Veselinović je bil obenem pesnik; zaradi tega so njegove slike tako živahne. Njegov jezik je čist in poljuden. Večja dela, kakor n. pr. „Hajduk Stanko“ mu niso uspela. Ravno tako so njegove povesti iz belgrajskega življenja bolj slabe, polne dvomljivega naturalističnega okusa. Nekaj časa je uredoval tudi leposlovni list „Zvezda“, okoli katerega je zbral več boljših srbskih književnikov.

Bolgarsko bogoslovno časopisje. Z bogoslovnimi tvarinami se bavijo sledeči bolgarski listi: „Svêtnik“, uradno glasilo bolgarskega eksarhata, „Pravoslaven misioner“, „Blagovêstiteľ“, „Crkoven Vêstnik“. Med znanstvenimi listi, ki prinašajo semtertje tudi cerkveno-zgodovinske ali modroslovno-apologetične stvari, sta „Zadružen trud“ in „Periódiesko Spisanje“. Najvažnejši med vsemi je „Crkoven Vêstnik“, ki posnema popolnoma ruski „Cerkovnyj Vêstnik“. Splošno je bolgarsko bogoslovno slovstvo jako revno. Dokler je bila Bolgarija pod Carigradom, je bila vsa hierarhija grška, a bolgarskih duhovnikov

niso pustili k višjim študijam. Ko se je Bolgarija osvobodila, si je pa država podvrgla vso cerkveno upravo, kakor tudi izobrazbo klerikov, za katero pa ni storila mnogo. Po ruskem vzorcu so ustanovili kot najvišjo cerkveno oblast „Sveti sinod“. Karavelov je v sobranju imenoval bolgarsko pravoslavno duhovščino „nevedno maso“. — O bolgarskih katoličanih je spisal v „Lêtopisu na bulgarskoto knižovno družestvo“ dr. A. Teodorov učeno razpravo „Bulgaritê katolici v Svištovsko i têhnata čerkovna borba“, v kateri trdi, da so bolgarski katoličani potomci izpreobrnjenih patarenov. Pisatelj svetuje vladi, naj bo strpna proti katoličanom in naj podpira njihove težnje, da dobé domačih bolgarskih duhovnikov, ki se naj izobrazujejo v katoliških semenških pri drugih slovanskih narodih.

„**Slavjanska Besêda**“ v Sofiji. Dne 1. in 2. julija je obhajalo društvo „Slavjanska Besêda“ v Sofiji slovesno petindvajsetletnico svojega obstanka. Društvo je bilo ustanovljeno l. 1880. v prvih letih bolgarskega političnega prerodenja in je celih 25 let tiho sicer, a intenzivno delovalo, da bi se med njegovimi člani razvila slovanska vzajemnost in plodonosno družabno življenje. Sedaj s ponosom gleda v svojo 25letno preteklost, in ni dvomiti, da še večjih in lepših uspehov dočaka pri svoji 50letnici. „Slavjanska Besêda“ ima sedaj 400 članov, lastno krasno poslopje in bogato knjižnico. Med njenimi udi so mnogi bivši in sedanji ministri, diplomati, profesorji in skoraj vsi imenitni prebivalci Sofije in Slovani, ki v tem mestu prebivajo. Častni udje so: Eksarh Josif, knez Ferdinand, M. St. Drinov, dr. K. Jireček i. t. d. Društveni predsednik je St. Kostov, tajnik sv. sinoda; podpredsednik S. I. Zahej, trgovec. Pri slavnostni seji so bili soglasno imenovani sledeči novi častni udje: Grof Ignatjev; Henrik Sienkiewicz; dr. Ljubor Niederle, češki učenjak in profesor; Iv. Hribar; Svetozar Hurban-Vajanský, slovaški pisatelj; general Gruič, srbski diplomat; metropolit Mitrofan iz Črne gore; S. J. Zahej, ustanovnik in 25letni podpredsednik „Slavjanske Besêde“; Ivan Vazov, bolgarski pesnik.

Slovani in luteranstvo. V „Letopisu Matice Srpske“ je objavil Jakub Bart-Čišinski jako zanimiv članek: „Razvoj literature lužičkih Srba sa osobitim obzirom na njeno sadašnje stanje.“ Kot vzrok velike narodne izgube tega najbolj germanizaciji izpostavljenega slovanskega rodu navaja pisatelj najprej politično odvisnost od Nemcev, potem pa nadaljuje: „Drugi udarec, ki je zadel ostale polabske Slovane, je bila reformacija na početku XVI. stoletja. Z reformacijo so se širom otvorila vrata močni in nevzdržni germanizaciji. V polabske pokrajine so v jatah prihajali propovedniki nove Luthrove vere, večinoma brez vsake ali vsaj jako pomanjkljive sposobnosti. Niso poznali narodnega jezika teh krajev, in se ga

navadno niso hoteli niti učiti. Naravno je, da se med domačim prebivavstvom in med novimi nemškimi propovedniki niso mogli razviti prijateljski odnosi, ampak nastajalo je večinoma odkrito sovraštvo, ki se osobito opaža pri nemških evangelijskih pridigarjih. Zatirani in podjarmljeni Polabci so tako izgubili svojo poslednjo uteho, zadnjo zaslombo, ki so jo imeli doslej v svojih svečenikih in učiteljih; izgubili so brambo cerkve in pomoč njenih služabnikov. Prepuščeni sami sebi, so bili v pretežavnem in obupnem položaju. Zdaj so ponemčevalci lahko vršili svoj posel. Statistični pregledi posameznih krajev nam jasno kažejo, kako hitro so po uvedanju reformacije polabski Slovani izgubili svojo narodnost. Že takrat sta se identificirala pojma 'evangelijski' in 'nemški'.

O sv. Cirilu in Metodu obravnava Jan Hendrich v zgodovinski in cerkvenopravni študiji „Jaký byl vztah věrozvěstů slovanských Cyrila a Metoděje ke stolici římské?“. Pisatelj dokazuje, da je Solun, rojstni kraj svetih bratov, spadal pod rimski, ne pod carigradski patriarhat. Oba sta dobila jurisdikcijo iz Rima, ko sta šla na Moravo oznanjevat sv. vero.

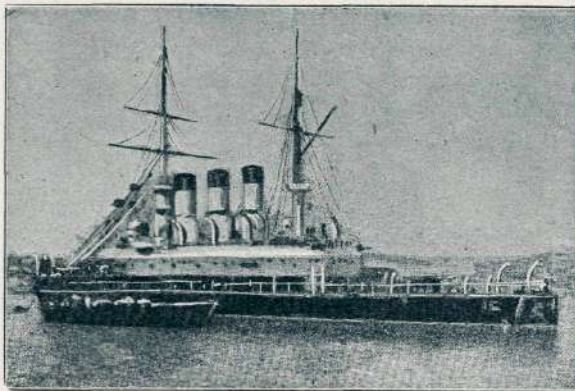
Praktična smer češke vede. Češki arhitekti in inženirji izdajejo ilustriran tednik „Zprávy spolku architektů a inženýrů v Království Českém“, ki obvešča svoje čitatelje o vsem tehničnem napredku njihovih strok. Na znanstveno proučevanje domače zemlje v gospodarskem oziru se pa ozira poleg mnogih strokovnih listov „Arhiv pro přírodovědecké prozkoumání Čech“, ki je izdal nedavno knjigo „O povaze půdy a živinnem kapitálu českých orníc“.

Josef Kalus. 16. februarja je dočel petdeset let tih in skromni pesnik Valaškega Jos. Kalus. J. Kalus, učitelj v Čeladni na Moravskem, je zanimiv pojav v češki književnosti. Izučil se je tkalstva in začel študirati šele kot 25-leten mož. Leta 1881. je izdal prvo pesniško zbirko pod naslovom „Písně“, pozneje je izdal zbirke „Z Valašska“, „Oblaki“ in „Kresby a písně“. O njegovih pesnih piše „Máj“: „Kalusove pesni so preproste kakor vijolice ter imajo duh in čar zakotja, v katerem so vzrasle. Kalus je poljuden pesnik v pravem pomenu besede, in zato so njegovi verzi tako priljubljeni.“ Kalus je že dolga leta so-trudnik mesečnika „Osvěta“, ki rad bogati z njegovimi pesnimi svoje predale.

V. V. Tomek, za Palackim največji češki zgodovinar, ki je izdal monumentalno zgodovino Prage, je umrl dne 12. junija, star 87 let.

Slovanska pesem. Pri mednarodnem tekmovanju v Verviersu v Belgiji je dobilo prvo nagrado pevsko društvo „Smetana“ iz Plzna.

Irma Geisslová, češka pisateljica, je 6. julija obhajala petdesetletnico svojega rojstva. Porodila se je l. 1855. v Budimpešti, kjer je njen oče nekoliko let živel kot uradnik državne železnice. Sedaj je Irma Geisslová v Jičínu na Češkem, kjer živi njen oče v pokoju. I. Geisslová je začela književno delovati že

Uporna oklopnica „Knjaz Patjomkin“.

l. 1874. (V tem letu je izdal tudi Jar. Vrchlický prvo svojo knjigo.) Leposlovni list „Lumír“ je prinesel prve pesniške proizvode izpod peresa I. Geisslove. Z verzi „Z poesie nádražní“ in pozneje s svojimi povesticami je začela Geisslová prvikrat na Češkem opisovati življenje železničnega sveta. Od tiste dobe je pošiljala skoraj v vse češke časopise povesti, pesmi in humoristične črtice. Samostalno je izdala pesniške zbirke „Immortelly“, dalje „Divoké kořeni“, „Z Podkrkonoší“ in dramatična dela „Valdštýn v Jičíně“ in „Nápadníci“. Razen tega je v knjižici „Přítel domoviny“ izdala „Lid na železnici“ in romane: „Inženýr Racek“, „Vlnobitím ku přístavu“, „Mračný a Hrabín“. Večina njenih spisov je pa še raztresena v mnogostevilnih čeških in češko-ameriških listih.

Adolf Heyduk, najboljši češki lirik, je 7. junija obhajal 70 letnico svojega rojstva. A. Heyduk stoji v češki književnosti na tako odličnem mestu, da mu posvetimo v „Dom in Svetu“ poseben daljši članek.

Rusija.

Dan 27. maja je bil grozen za Ruse. Združeno brodovje Roždestvenskega in Nebogatova je priplulo v morsko ožino pri otoku Cuši mi, kjer ga je čakal japonski admiral Togo. Dva dni je trajala bitka, v kateri je bil ubit admiral Fekersam, ranjen poveljnik admiral Roždestvenskij in vjet, kakor tudi admiral Nebogatov, ki se je vdal. Vse baltičsko brodovje, ponos in nada Rusije, se je potopilo, kolikor ga ni prišlo Japoncem v roke. Samo denarno izgubo te grozne bitke cenijo Rusi na 300 milijonov rubljev. Mnogo